

Hồi 17

Thiên La giáo chủ

Kim Lăng Thiên thấy Khang Huệ chăm sóc đến Đường Luân từng ly từng tí, một mối căm hờn ghen tức lại tràn ngập cõi lòng...

Hắn ân hận lắm, ân hận vì ban nãy đã ra tay cản trở gã thư sinh áo đen kia, cứu Đường Luân thoát chết.

Chàng bực tức gắt gỏng:

- Huệ muội, mấy viên Hoạt huyết đơn đó của sư phụ dùng để uống khi tuyệt thực, sao Huệ muội đem ra cho thằng khốn nạn đó?

Khang Huệ quắc mắt nhìn Kim Lăng Thiên:

- Chẳng can hệ đến mi, ta thích cho ai thì cho!

Dứt lời, nàng thò bàn tay ra vuốt lấy mái tóc rối bời của Đường Luân, làm cho hơi giận của Kim Lăng Thiên càng bốc lên đến cực điểm.

Bổng Ngọc Đảnh chân nhân bước tới, nắm lấy vai Khang Huệ và thằng Tiểu Ngũ kéo lui trở lại.

Nàng giật mình, định sừng sộ, bỗng thấy thái độ của Ngọc Đảnh chân nhân thật là trịnh trọng. Ông ta nói:

- Huệ nhi, người này mang tên là Độc thư sinh, trên mình hắn nghe có mùi thuốc độc, mi phải cẩn thận cho lắm.

Khang Huệ cãi lại:

- Mi đừng nhát ta.

Dứt lời, nàng liếc mắt nhìn quanh, bỗng bắt gặp thể xác của Quyên Quyên, máu me be bét, cặp mắt đỏ ngầu, nằm trên mũi thuyền.

Nàng đang thất sắc vì cảnh tượng kinh hoàng đó thì gã thư sinh áo đen bỗng nổi lên một chuỗi cười đầy bí mật, làm cho mọi người thấy đều nhìn về phía hắn.

Thư sinh áo đen trở Đường Luân, nhướn mày hỏi:

- Mi có phải là Độc thư sinh?

Khang Huệ cướp lời:

- Sao không phải?

Thư sinh áo đen sa sầm nét mặt, lạnh nhạt trả lời:

- Không may cho nó, vì ta đây cũng có biệt hiệu là Độc thư sinh!

Khang Huệ nhoe nhoẹt miệng cười:

- Vậy thì có chi là lạ? Trên đời này trùng tên trùng họ trùng biệt hiệu với nhau chẳng thiếu chi.

Mẫu đối thoại đến đây thì Kim Ngọc Kỳ Hương khẽ cười, chen vào hỏi:

- Xin hỏi người thiếu niên đó tên họ là chi?

Độc thư sinh trả lời:

- Tôi họ Công Tôn, tên Ngô.

Rồi hắn đưa cặp mắt sáng ngời nhìn về phía Đường Luân nói:

- Còn thằng họ Đường này, thật ra là một tên đại bịp, nó gạt lấy món tín vật của Thiên Độc Nhất Phẩm, đồng thời mạo danh của ta đi lường gạt đến ái tình của con Bích Cơ nữa.

Đôi mắt của Khang Huệ vụt sáng lên:

- Thì ra... nó với con Bích Cơ.

Công Tôn Ngô nghiêng răng kèn kẹt:

- Con Bích Cơ đã bị thằng Đường Luân lường gạt.

Trên gương mặt của Khang Huệ thoáng hiện một nét lạ lùng khó tả, thái độ đó tắt đi sau một chuỗi cười ồ ồ của Thất Hải Bá Vương, cặp mắt của ông ta nhìn trân trối, trên gương mặt của Khang Huệ.

Ngọc Đảnh chân nhân là một người già dặn, thoáng thấy ánh mắt tà dâm của Thất Hải Bá Vương đã đọc thấu thâm tâm của hắn nên trong lòng giận thầm.

Viên Hoạt huyết đơn, mang đến một nguồn sinh lực dồi dào, Đường Luân mơ màng nghe thấy một viên thuốc mát rượi trôi qua cổ họng.

Không bao lâu, từ dưới đan điền bốc lên một làn hơi ấm rồi truyền khắp châu thân, đem đến cơ thể của chàng một cảm giác thoải mái, tâm trí lần lần định tĩnh.

Tiếng cười chát chúa của Thất Hải Bá Vương thành linh nổi lên làm cho chàng thức tỉnh hẳn.

Chàng mơ hồ nhớ đến mình đang vùng vẫy giữa dòng nước bạc, rồi chàng phăng dần ra và nhảy lên chiếc thuyền, rồi phảng phất có hình dáng một người.

Một việc gì biến động dữ dội vừa xảy ra, chàng giật lại thanh Hỏa long thần kiếm. Hú hồn, nó còn mang bên chàng.

Đường Luân cố gắng trở dậy, dùng tay chống mạnh, mở băng cặp mắt. Cảnh tượng kinh hoàng trên mũi thuyền thấy đều phơi bày trước mắt Đường Luân.

Công Tôn Ngô thấy Đường Luân đứng dậy, nghiêng răng kèn kẹt bước tới trước mặt chàng.

Lần này, Kim Lăng Thiên làm ngơ để cho hắn lướt ngang trước mặt mình mà không can thiệp.

Thằng Tiểu Ngũ kêu lên thất thanh:

- Huệ cô, người ấy muốn hại đại thúc!

Khang Huệ cau đôi mày liễu, bất giác trong trí nảy ra một kế:

- Khoan đã... Công Tôn tướng công...

Công Tôn Ngô khoái chí, dừng lại mỉm cười:

- Huệ cô nương có điều chi chỉ bảo?

Khang Huệ trở Đường Luân:

- Thằng thư sinh này thật là xảo quyết, ta rất ghét, mi hãy thay ta mà giết nó.

Công Tôn Ngô mặt mày hớn hở:

- Dễ lắm, tôi sẽ ra tay.

Nhưng bỗng... Khang Huệ vội giả vờ kinh hoàng nói:

- Khoan... ta rất sợ nhìn thấy người chết, ta sợ nhìn thấy máu, nếu mi giết nó trước mặt ta, ta sẽ sợ hãi mà ngất đi.

Nàng cau mày tiếp:

- Vả lại, mi là một tên Độc thư sinh, danh tiếng lẫy lừng, giết một người không có sức chống trả, e cho mất tiếng tăm.

Độc thư sinh cười ha hả nói:

- Huệ cô nương thật là người biết trau chuốt lời nói, tôi rất lấy làm bội phục. Nhưng dầu sao tôi vốn là người thương hoa tiếc ngọc, không bao giờ dám nghịch ý cô nương,

hướng hà cô nương đây là một trang quốc sắc thiên hương, mang tên Côn Lôn Long Nữ, ý của cô nương là ý trời.

Khang Huệ mỉm cười nói:

- Công Tôn Ngô, mi thật là người tốt.

Kim Lăng Thiên nghe nói, trong lòng lấy làm bức tức. Hắn đã bắt gặp Khang Huệ và Độc thư sinh dùng lời tỏ tình với nhau, trong lòng hắn lấy làm hối hận, hối hận vì ban nãy không ra tay cản Công Tôn Ngô lại.

Ngọc Đỉnh chân nhân muốn cắt ngang những lời nói của Khang Huệ để giữ thanh danh của Côn Lôn phái.

Nhưng ông ta kịp nghĩ rằng:

- Giờ phút này, vấn đề quan hệ nhứt là làm cách nào để thoát khỏi bàn tay ma quái của bọn Thiên La Nham, nên ông ta lặng lẽ chờ cơ hội.

Tứ phong lúc bấy giờ đang bàn tán xì xào với Thiên La giáo chủ, trình bày mẫu chuyện hôm trước, chính Tứ phong vây đánh Đường Luân, đánh ngã hắn rồi, bỗng nghe có tiếng của giáo chủ vang lên và đuổi Tứ phong đi...

Thiên La giáo chủ nghe nói sửng sờ kinh ngạc, quắc cặp mắt ngắm nhìn Đường Luân.

Đường Luân lúc bấy giờ đã tỉnh táo, giả vờ mệt nhọc uể oải nhưng thực ra chàng đang ngắm xem tình thế.

Ánh mắt của chàng ngưng lại trên gương mặt của Khang Huệ, chàng trao cho nàng một nụ cười tươi, làm cho Khang Huệ vô cùng sung sướng.

Nhưng khi chàng ngắm đến Độc thư sinh và Thất Hải Bá Vương thì chàng giật mình kinh sợ và đến khi hình bóng của Tứ phong đập vào mắt chàng thì càng thêm hãi hùng hơn nữa.

Và con người có một bộ mặt lở lói kinh tởm kia, chắc chắn là Thiên La giáo chủ chứ chẳng ai xa lạ.

Chàng thử hít một hơi dài dưỡng khí, nghe thấy hai bàn chân của mình mềm nhũn, lồng ngực như nghẹt lại, hai vai tê rần.

Chàng giả vờ đau đớn lắm, rũ người ra trên mũi thuyền, lợi dụng cơ hội đó chàng lén làm thêm hô hấp để lấy lại sinh lực.

Thằng Tiểu Ngũ thấy vậy kêu lên thất thanh:

- Đại thúc! Đại thúc!

Nó muốn bước tới đỡ chàng dậy, nhưng Ngọc Đỉnh chân nhân níu vai nó lại. Nó nhác trông thấy ánh mắt của Đường Luân sáng quắc nên yên lòng dừng chân.

Thiên La giáo chủ cất tiếng hỏi rằng:

- Nơi đây có ai biết rõ lai lịch của thằng này?

Những người có mặt thấy đều im lìm, không có một tiếng trả lời.

Lâu lắm Thất Hải Bá Vương mới nói:

- Thằng này đã từng qua lại thân mật với Bích Cơ Ma Nữ.

Thiên La giáo chủ nghe nói giật mình hỏi:

- Sao?

Bởi vì võ công của ông ta đang gặp phải khắc tinh nên nghe nói là lấy làm sợ hãi.

Công Tôn Ngô cười lên ha hả:

- Giáo chủ muốn biết lai lịch của thằng này ư?

Thiên La giáo chủ đỏ ngầu cặp mắt, khề gật đầu.

Công Tôn Ngô cười danh ác:

- Thật dễ giải quyết, ta cứ việc dùng võ công thượng tôn để hấn phải giở nghề riêng ra để cứu mạng thì tất nhiên.

Người thật có nhiều cao kiến.

Công Tôn Ngô đắc chí phi thường, trao cho Khang Huệ một cái nhìn đăm đếu, chàng hỏi:

- Nhưng vị nào chịu ra tay thử trước đây?

Thất Hải Bá Vương động thanh gậy sắt của mình xuống mũi thuyền côm cốp trả lời:

- Thằng này nó đã nằm ở trên thuyền ta, vậy thì hãy do ta định đoạt.

Nói rồi, mắt đỏ hào quang, dậm bước tới xáng cho Đường Luân một gậy để giết người bịt miệng, giấu sự thảm bại chua cay của mình dưới tay Đường Luân khi trước.

Nào ngờ Công Tôn Ngô trở tới một bước nói rằng:

- Việc nhỏ nhen như vậy, không cần Đại vương phải ra tay, vả lại thằng này vốn có chút thù riêng, để tôi ra tay hành sự.

Thất Hải Bá Vương cười sang sảng, ngoảnh lại hỏi rằng:

- Kim đảo chủ nghĩ sao?

Kim Ngọc Kỳ Hương cười:

- Có dịp để xem Độc thư sinh giả và thật đấu nhau cũng là một việc thú vị.

Trên môi bà ta hiện ra một nét cười tinh quái, vì bà ta đã biết Đường Luân đang lăn lộn trên mui chỉ là cử chỉ giả vờ.

Bà ta lại thấy vẻ sốt ruột của Thất Hải Bá Vương và biết rằng giữa Thất Hải Bá Vương và Đường Luân ắt có xảy ra điều gì quan hệ, nên bà muốn cố ý để cho Đường Luân phanh phui vụ này ra.

Được như vậy thì Thất Hải Bá Vương mới chịu khuất phục trong lòng bàn tay của bà.

Công Tôn Ngô xá chào Thất Hải Bá Vương nói:

- Cảm ơn Đại vương đã nhường cho!

Nói rồi ngang nhiên bước tới.

Khang Huệ kinh hoàng thất sắc, nàng cất tiếng:

- Công Tôn ca ca, ban nãy ca ca.

Hai tiếng "ca ca" làm cho Công Tôn Ngô khoái chí, nhưng hấn quỷ quyết quay lại nhìn Khang Huệ mềm mỏng:

- Huệ muội cứ yên lòng, ngu huynh không thể giết tên này mà làm cho Huệ muội khỏi phải kinh sợ, đồng thời cũng không mất thanh danh của Độc thư sinh.

Khang Huệ nghe nói trống ngực đánh rầm rầm. Nàng quay lại cầu cứu với Kim Lăng Thiên.

Kim Lăng Thiên nãy giờ hơi giận bốc lên ngùn ngụt, chợt thấy thái độ của Khang Huệ có vẻ dấu dụi để cầu cứu với mình, hấn ta vội dần cơn giận, vào lúc đó thì Khang Huệ lại buông ra một câu nói ngọt ngào:

- Kim ca ca, hãy bước sang đây!

Như một gã trung thần vâng theo thánh chỉ, Kim Lăng Thiên ngoan ngoãn bước tới. Khang Huệ dí mồm vào tai của hấn bảo:

- Ta cần mi làm một việc, mi bằng lòng tiếp tay hay chẳng?

Kim Lăng Thiên trả lời quả quyết:

- Sư muội muốn ta vào nơi dầu sôi lửa bỏng, ta cũng chẳng từ nan.

Khang Huệ nhấn mạnh:

- Đại trượng phu một lời đã nói bốn ngựa khó theo.

Mặt hấn hiện ra vẻ hờn dỗi:

- Mi thật là một người không giữ chữ tín.

Khang Huệ cười mơn trớn:

- Thôi được... hãy bỏ qua... ta nhờ mi... Ta thấy thằng thư sinh kia thật đáng thương hại. Nếu Độc thư sinh mà giết nó tại đây sẽ làm cho ta xúc động mạnh, có thể ngất đi. Ta nhờ mi nếu Đường Luân gặp phút nguy biến, mi ra giúp nó một phen. Ta hứa với mi từ đây về sau ta không còn qua lại thân mật với một người đàn ông nào khác, ta chỉ biết một mình mi mà thôi.

Kim Lăng Thiên nghe câu nói đường mật này, tinh thần lên cao thập bội, nói một cách khẳng khái:

- Việc này dễ lắm, tôi xin cáng đáng.

Nói rồi hấn trợn trừng cặp mắt về phía Độc thư sinh, trong trí của hấn nảy ra một ý nghĩ:

- Ta sẽ thừa cơ hội, tung ra một đòn để giết chết cả hai đứa tình địch này mới hả lòng ta.

Công Tôn Ngô đứng trước mặt của Đường Luân hớn hử cười danh ác.

Hấn vô cùng khoái trá, nghĩ rằng thằng họ Đường này vô phúc lọt vào tay mình, hôm nay sẽ quyết cho nó đi chầu diêm chúa.

Hấn nghiêng răng kèn kẹt, trổ hết sức bình sanh thành linh tung ra một đá thôi sơn.

Chính vào lúc đó, Đường Luân ngẩng phắt đầu lên, quắc cặp mắt sáng ngời lên nhìn hấn.

- Công Tôn Ngô vừa giựt mình đánh thót thì thanh Hỏa long thần kiếm đã nằm trong tay của Đường Luân và chàng gọt ra một đường kiếm thần tốc vào gót chân của Công Tôn Ngô.

Độc thư sinh thất sắc rụt phắt tay về phía trước mình ra hai trượng.

Thân hình của Đường Luân bất thành linh vùng dậy như một con sư tử ngủ mê giật mình choàng tỉnh. Chàng liên tiếp xử ba thế kiếm liên hoàn, chém tới bởi về phía Độc thư sinh.

Bất thành linh bị phản công dữ dội, Công Tôn Ngô gầm thét vang trời, loạng choạng thối lui mấy bước mới thoát khỏi vòng nguy hiểm.

Nhưng Đường Luân vẫn còn yếu sức, bám theo kẻ địch chừng hai trượng thì mắt hoa đầu váng, lão đảo muốn té nằm trên mặt đất.

Chàng đảo mắt nhìn quanh ước lượng tình thế, bỗng thành linh chàng cau mày quắc mắt thét vang hỏi Thiên La giáo chủ:

- Đa tâm thánh kinh ghi chép những gì?

Câu hỏi bất ngờ đường đột làm cho những người có mặt thấy đều ngơ ngác, không biết ắt giáp ra sao cả.

Riêng về Khang Huệ, nàng cứ ngỡ rằng Đường Luân đã nổi cơn điên.

Nhưng câu hỏi bất ngờ này dường như một đòn sấm sét, đánh vào căn não Thiên La giáo chủ, gương mặt lờ lỏi của lão cau có một cách kinh rợn. Lão lẩm bẩm:

- Đa tâm thánh kinh là pho sách võ, do người xưa để lại, chuyên dùng để chế ngự lối võ của Trung nguyên. Bộ sách này chia ra làm hai phần, tương chế tương khắc lẫn nhau.

Nói đến đây ông bỗng giựt mình như một người sức tỉnh cơn mơ, nhìn Đường Luân mà thối lùi một bước ngơ ngác hỏi:

- Mi là ai? Hỏi để làm gì?

Đường Luân lạnh lùng trả lời:

- Mi bất chấp ta là ai, chỗ này gần Thiên La Nham lắm, mi không sợ những người trong Thiên La động thành linh xuất hiện bắt mi trở về sao?

Thiên La giáo chủ giờ khuôn mặt lờ lỏi của mình cười hềnh hếch nói với Đường Luân:

- Chúng nó không tới, chúng nó không bao giờ tới.

Rồi cặp mắt của ông vụt biến đỏ ngầu như cặp mắt con thú dữ cùng đường, thoáng trông qua làm cho người ta thấy vừa ghê tởm vừa kinh hãi.

Khang Huệ thét:

- Coi chừng!

Hai gã Độc thư sinh thật và giả, trụ hình như hai con hổ đối rình mồi. Bốn con mắt tỏa ra ánh sáng khủng khiếp.

Đường Luân mặc dầu biết mình yếu đuối lắm, nằm trong trường hợp nguy biến chừng nào, tinh thần càng thêm bình tĩnh chừng nấy.

Mặc dầu biết mình cách cái chết chỉ trong đường tơ kẽ tóc nhưng phải cố gắng vận dụng hết võ công và mưu trí để chuyển bại thành thắng, để tìm cái sống trong cái chết.

Vì vậy mà Đường Luân sắc thái vô cùng bình tĩnh, khí phách hiên ngang, còn Công Tôn Ngô thì găm thét vang lừng:

- Hôm nay chúng ta phải một còn một mất!

Đường Luân ngửa cổ cười ha hả:

- Lễ tự nhiên!

Công Tôn Ngô nghiêng răng kèn kẹt:

- Mi là thằng khốn kiếp, đã chiếm đoạt tất cả những gì của Công Tôn Ngô lại còn hại chết Quyên Quyên nữa!

Đường Luân liếc mắt nhìn thể xác nát bét của Quyên Quyên thâm tâm dâng lên một nỗi niềm chua xót.

Công Tôn Ngô đưa tay trở vào khoảng mệnh môn trùng dương một cách sắc lạnh:

- Nếu ai thua thì xin cắm đầu xuống đó để tự tận.

Đường Luân hỏi lại:

- Nếu bất cẩn làm cho đối phương thọ thương thì sao?

Công Tôn Ngô ngang nhiên trả lời:

- Thì cũng xin nhảy xuống biển tự tận!

Đường Luân mặt mày sáng rỡ, bình tĩnh trả lời:

- Hay lắm! Quân tử nhất ngôn.

- Thái sơn cứu đỉnh.

Nói rồi Độc thư sinh giả và Độc thư sinh thật quắc mắt nhìn nhau. Một bầu không khí nặng nề chết chóc bao trùm lấy cả mũi thuyền, làm cho những người có mặt thấy đều lo âu hồi hộp.

Thằng Tiểu Ngũ rúc đầu vào lòng của Khang Huệ kêu lên:

- Tôi sợ.

Khang Huệ vuốt tóc của nó, bảo rằng:

- Không sao, đại thúc chắc chắn sẽ thắng.

Ngoài miệng thì nói thế nhưng trong lòng của nàng thấp thỏm kinh hoàng, trống ngực đánh thành thịch.

Thằng Tiểu Ngũ ngơ ngác nhìn lên hỏi:

- Khang cô nương chắc sợ lắm.

Nàng nói lấp:

- Không, ta mừng đấy chứ.

Câu nói của nàng bị một tiếng quát rùng rợn của Độc thư sinh cắt ngang, và một đường gươm sáng ngời lóe lên, chém một đường vào Đường Luân.

Đường Luân vẫn ngang nhiên im lìm, chờ đợi... mãi đến khi kiếm của đối phương kề gần sát yết hầu, bất thành linh chàng xử một thế Thiên tàng lang, ngã ngửa ra phía sau, nhường cho đường gươm lướt qua cầm chàng trong đường tơ kẽ tóc.

Và trong phút mọi người đang kinh hoàng thẳng thốt thì lưỡi Hỏa long thần kiếm trong tay Đường Luân bay ra ào ào, chém vắt qua vai của Công Tôn Ngô bằng một thế Tiên nhơn chỉ lộ.

Kim Lăng Thiên bỗng kêu lên:

- Nhị sư thúc... cố sao hấn lại dùng Phân quang kiếm pháp của ta?

Ngọc Đảnh chân nhân bàng hoàng ngơ ngác, ông ta không bao giờ nghĩ rằng Đường Luân mới nhập cuộc là sử dụng một thế võ của môn phái của mình.

Đồng thời bước đi, bộ đứng và thủ pháp hoàn toàn rập khuôn với Côn Lôn phái.

Còn đang sửng sốt kinh mang thì một việc lạnh lùng nữa lại xảy ra vì rằng Công Tôn Ngô ngạo nghễ cả cười, xử một thế võ hoàn toàn mới lạ ngoài sự tưởng tượng của mọi người để phá vỡ thế công của Đường Luân.

Chính vào lúc Ngọc Đảnh chân nhân đang lấy làm kinh dị, không biết đầu đuôi ắt giáp thế nập thì kiếm pháp của Đường Luân thành linh đột biến. Chàng liên tiếp xử luôn mấy thế võ của một môn phái đối đầu với Côn Lôn và Không Động: Vân cung kiếm pháp.

Mỗi một đường võ tung ra thấy đều là một thế võ cao kỳ huyền bí của phái Không Động.

Mà này, lạnh lùng chưa, Độc thư sinh Công Tôn Ngô liên tiếp buông ra những tiếng cười đánh ác, lại tiếp tục phá vỡ thế công của Đường Luân một cách dễ dàng.

Người ta thấy trên mui thuyền hai chiếc bóng người xoắn tít vào nhau, có lúc như rồng bay phụng múa, có lúc như bão táp phong ba, có lúc như mưa rào ào ạt làm cho ai nấy đều táng đờm kinh tâm.

Thủ pháp của Đường Luân và Công Tôn Ngô thấy đều nửa cân tám lạng, đối địch cùng nhau hơn một tiếng đồng hồ mà vẫn chưa phân thắng phụ.

Hai thanh bảo kiếm xoắn tít vào nhau như hai giải lụa, trao đổi cùng nhau toàn là những thế võ biến ảo lạ thường, âm dương lẫn lộn.

Có lúc thì sử dụng Mật tông kiếm pháp, có lúc lại đổi sang Thần châu tam thập kiếm, có lúc lại xử toàn những thế Đạt Ma kiếm của Thiếu Lâm.

Đang đi ngon trớn, lại thành linh đổi sang Kỳ môn kiếm pháp của Võ Đang, thật là thiên hình vạn dạng, biến ảo khôn lường.

Mặc dầu chiến cuộc đang diễn biến một cách vô cùng khốc liệt, chưa biết hơn thua thuộc về ai nhưng Khang Huệ trong lòng lo lắng, gần như không dám nhìn thẳng vào hai người.

Phần Độc thư sinh thì dùng một thân pháp cực kỳ quái dị, và tung ra những đường kiếm lạnh lùng, dùng phương pháp Bất biến ứng vạn biến, để đối địch cùng Đường Luân.

Tình trạng càng kéo dài, ưu thế lần lần ngã về phía Độc thư sinh.

Hắn liên tiếp buông ra những tiếng cười danh ác đồn ép Đường Luân từng bước, từng bước một về phía bờ thuyền.

Nằm trong lòng của Khang Huệ, Tiểu Ngũ thấp thỏm hỏi:

- Đại thúc thắng chưa?

Khang Huệ trả lời:

- Thắng.

Mặc dầu nói như vậy nhưng trong lòng của Khang Huệ lấy làm lo lắng, nàng nghe tiếng đao, tiếng kiếm va chạm vào nhau rồn rảng mà tim đập thình thình.

Trong lúc đó thì Kim Ngọc Kỳ Hương vẫn nở một nụ cười bình thản, bà ta rất lấy làm thán phục cho hai người trẻ tuổi này vì cả hai đều sử dụng hết thế võ hóc hiểm trong các môn các phái, mà không một người nào có thể học bác lẫn cho hết được.

Thiên La giáo chủ lần lần lấy lại bình tĩnh, ông giương cặp mắt đỏ ngầu ngăm nhìn Đường Luân mà hỏi:

- Thanh gươm kia có phải là Hỏa long thần kiếm?

Kim Ngọc Kỳ Hương trả lời:

- Chính nó!

Thiên La giáo chủ nói:

- Hỏa long thần kiếm danh vang thiên hạ kia bây giờ lại không còn sắc bén như xưa nữa... vậy thì nơi đây đã tập trung hai món bảo vật, chỉ tiếc rằng Bích Cơ Ma Nữ không có ở đây.

Thất Hải Bá Vương ra chiều tiếc rẻ, thèm thuồng bảo rằng:

- Rất tiếc là Bích Cơ Ma Nữ không có ở đây, bằng không thì ba món bảo vật trong thiên hạ thấy đều tập trung tại chỗ này.

Kim Ngọc Kỳ Hương mỉm cười nói lảng sang chuyện khác:

- Ngày hôm nay chúng ta được dịp trông thấy Độc thư sinh thật và Độc thư sinh giả cùng nhau so tài trên chiếc thuyền Địa ngục môn này, đồng thời lại được dịp kích Thiên La giáo chủ triển lộng thần oai, thật là tốt phúc.

Thiên La giáo chủ đắc ý cả cười:

- Chẳng phải ta nói khoát, nếu bảo rằng thi triển thần công bí pháp thì dưới gầm trời này không một ai là đối thủ của ta.

Mẫu đối thoại vừa đến đây bỗng bị một tiếng quát rùng rợn của Độc thư sinh cắt lời và nghe hấn nói:

- Thằng họ Đường kia, mạng mi hết rồi!

Đường Luân đang hớn hển dựa vào be thuyền thì Công Tôn Ngô đâm mạnh một gươm.

Trong cơn hỗn độn, Đường Luân nằm chổng gọng trên mũi thuyền, đưa bốn vó lên trời trông thật buồn cười.

Thanh Hỏa long thần kiếm tuột khỏi tay chàng bay ra ngoài mấy thước.

Trên vành môi của Độc thư sinh thoáng hiện lên một nét cười vô cùng cay độc, hấn nghiêng răng kèn kẹt, thét:

- Sát!

Tiếng "sát" rợn người vừa bay ra thì mũi gươm của hấn đã kề sát vào yết hầu của Đường Luân.

Nào ngờ Đường Luân lẹ làng lách đầu sang phía hữu, để cho mũi gươm đâm trượt ra ngoài.

Công Tôn Ngô là một tay lão luyện, vừa thấy mình đâm trượt, hấn vội vã bắn lùi hai bước, dùng mũi giầy của mình đập chặt lên Hỏa long thần kiếm đang nằm trên mũi thuyền.

Hắn thét:

- Thăng họ Đường, mi thua rồi.

Có một tiếng nạt thanh tao trả lời:

- Chưa chắc!

Việc xảy ra thật ngoài sự tưởng tượng của Công Tôn Ngô, rõ ràng hắn đã đập nhằm lưỡi Hỏa long thần kiếm, nào ngờ nhanh như một cơn gió thoảng, lưỡi gươm kia bị một bàn tay vô hình bắt lấy vụt phất ra ngoài.

Và ánh thép loang lên, đường gươm trời dậy, đâm một đường thần tốc vào huyết Khí hải của Công Tôn Ngô.

Thân hình của Đường Luân theo đà lưỡi kiếm thò tay tả ra điểm một đường sắc bén như gươm vào huyết Nhũ căn của đối thủ.

Một đòn mà hai thế, nhanh hơn sấm sét trong một cái chớp mắt thì đã uy hiếp đối phương vào tử địa.

Công Tôn Ngô kinh hoàng thất sắc, tụ khí vào đan điền kêu lên một tiếng, khiến cho thân hình của hắn bắn vọt ra phía sau hai trượng mới tránh thoát được đòn cay độc vô song.

Vừa tránh được cái chết trong đường tơ kẽ tóc thì hắn gần như kiệt sức, thân hình loạng choạng rồi ngã quỵ trên ván thuyền.

Sắc mặt của Độc thư sinh cực kỳ thiếu náo, hắn ử rũ nhìn xuống vạt áo của mình, nơi đó bị lưỡi Hỏa long thần kiếm cắt mất đi một mảng.

Kim Ngọc Kỳ Hương cũng nghiêm sắc mặt, ánh mắt của bà ta tỏa ra một thứ cảm giác nửa tin nửa ngờ.

Vì miếng đòn ban nãy của Đường Luân chính là một miếng đòn ruột mà Kim Ngọc Kỳ Hương đã mấy lần so qua với Vô Hồn kiếm khách nên bà ta biết rõ.

Chỉ dùng có một đòn mà Đường Luân chuyển bại thành thắng, chiếm hẳn ưu thế làm cho Khang Huệ lòng mừng khắp khởi:

- Tiểu Ngũ nghe thấy đại thúc của nó đã thắng thế nên từ trong lòng của Khang Huệ chui ra, nó vỗ tay reo hò ầm ĩ.

Đường Luân loang kiếm một vòng nạt:

- Công Tôn Ngô! Mi đã thua ta một thế!

Công Tôn Ngô cười hậm hực:

- Không... ban nãy chỉ vì ta sợ ý, mi cũng té nằm trên mặt thuyền, mỗi người thua một miếng kể như ngang nhau.

Vừa nói, hắn vừa loang gươm tấn công vùn vụt, đẩy Đường Luân vào sát be thuyền.

Khang Huệ hốt hoảng kêu lên âm ỉ:

- Độc thư sinh thật là người chẳng biết giữ lời hứa.

Thằng Tiểu Ngũ cũng phụ họa om sòm.

Công Tôn Ngô giả điếc, cứ tiếp tục tấn công. Đường gươm của hắn bay ra lả tả, như hoa rơi giữa cơn gió loạn, như thác đổ trên nguồn.

Mỗi một đường gươm của hắn, thấy đều là những thế võ ác độc vô cùng. Ánh thép tỏa ra sáng ngời, làm cho mọi người đứng xem cơ hồ như nghẹt thở.

Ngọc Đánh chân nhân toát mồ hôi trán, cứ vượt mãi chòm râu bạc của mình. Còn Kim Lăng Thiên thì nghiêng răng kèn kẹt, khoa chân múa tay.

Khang Huệ thì cơ hồ như hoàn toàn tuyệt vọng, ánh mắt của nàng đắm chiêu sợ sệt, tim đập rộn ràng.

Nàng thấy Đường Luân không còn chỗ thối lui nữa vì thối lui thêm một bước thì sẽ rơi vào mặt biển sóng gió muôn trùng.

Độc thư sinh mắt lộ hung quang, hú lên một tiếng thật dài, dồn hết sức mạnh vào cánh tay phải, thành linh trăm ngang hông Đường Luân một nhát.

"Vù".

Đường gươm cắt gió vang lên một tiếng rợn người.

Đường Luân hét lên một tiếng, xử một đòn Hoàng cang thiên bay vù lên cao một trượng rồi ngất ngưỡng trên cột buồm to tướng.

Biển nổi lên ào ạt, thân hình của chàng loạng choạng trên cột buồm, cái chết chỉ treo trên đường tơ kẽ tóc.

Khang Huệ ôm chặt lấy thằng Tiểu Ngũ, quay đầu nhìn sang vài giọt nước mắt long lanh trên đôi gò má của nàng, Độc thư sinh ngửa mặt lên trời cười thích thú:

- Thằng họ Đường kia mau xuống đây, bằng không thì hãy xuống biển cho rồi để giữ toàn danh tiết.

Đường Luân xuống một cái Thiên cân tấn để cho thân hình đứng vững, lớn tiếng trả lời:

- Võ công của Thiên La giáo chủ bất quá cũng chỉ tầm thường như thế mà thôi. Muốn chế phục ta, không phải là một việc dễ dàng như mi tưởng tượng.

Công Tôn Ngô nghe rằng cười hèn hệt:

- Thôi, đừng nói khoác... ngoan ngoãn mà xuống đây để ta tặng cho mi một lại về Tây phương Phật rồi hai mươi năm sau mi cũng lại sẽ thành người và sẽ tái đấu với ta.

Đứng trên giữa tầng không, giữa cơn mưa ào ạt của sóng gió, Đường Luân cả tiếng nói:

- Công Tôn Ngô, hãy để ta đưa mi lên đường.

Rồi chàng buông ra một chuỗi cười sang sảng. Tiếng cười chưa dứt, bỗng chàng dùng phép Xuân lôi, thét lên một tiếng vang trời:

- Đỡ!

Rồi sử dụng một thế Xảo phiến vân, từ phía trên và vù bay xuống lưới Hỏa long thần kiếm cắt gió vèo vèo, làm cho người nghe đinh tai nhức óc.

Nhưng Độc thư sinh cười khinh khỉnh, đưa gươm ngang mày xử một thế Cử hỏa thiêu thiên, sẵn sàng chờ đợi Đường Luân rơi xuống là bất thành linh trảm ngang một đòn cho đứt làm hai đoạn.

Nào ngờ... Đường Luân rơi xuống nửa chừng chợt đảo mạnh thêm một vòng như một con rồng uốn khúc, thình lình chàng biến ra một thế Thiên mã hành không, rơi tuột xuống sau lưng của Công Tôn Ngô.

Công Tôn Ngô lạnh lẽo phi thường, vừa thấy biến, tức tức xử một thế Mãng xà phiến thân, chém nghịch ra phía sau một đường nhanh không thể tả.

Sự thay đổi tình thế nhanh nhẹn khôn lường của hai người trẻ tuổi làm cho những người có mặt trên thuyền thấy đều sửng sốt kinh dị.

Các tay cao thủ không hẹn mà cùng nhau hò lên một tiếng khuấy động. Quả thật họ lấy làm thán phục cho cái tài ứng biến thần tốc của hai người.

Nhưng Đường Luân chân vừa chấm đất đã liên tiếp sử dụng phép Cổ địa đường, lăn tròn ra ngoài hơn một trượng, rồi rũ người ra nằm thiêm thiếp trên ván thuyền.

Công Tôn Ngô cười lạnh lạnh, lưới trường kiếm trên tay bay ra một đường thần tốc.

Khang Huệ mặt mày tái mét, quả tim của nàng như muốn vọt khỏi lồng ngực. Nước mắt ràn rụa như mưa, nàng thò hai ngón tay sắt thép, điểm một ngón cực mạnh vào sau lưng của Kim Lăng Thiên, nức nở:

- Đồ gàn... sao còn chưa ra tay tiếp cứu?

Ngọc Đảnh chân nhân thò tay vớ chặt lấy vai của Kim Lăng Thiên ngăn lại:

- Khoan!

Khang Huệ nổi giận, vừa định thò tay ra khóa mạch của sư thúc mình bỗng.

Nãy giờ Thiên La giáo chủ đứng im lìm mà xem cuộc chiến, không nói một tiếng nào. Bây giờ bất thành linh quát lên một tiếng long trời:

- Công Tôn huynh... coi chừng!

Câu nói chưa dứt thì ánh thép đã tóe lên, Đường Luân uốn lưỡi kiếm theo phép Xuân lôi, nạt lên một tiếng, thân hình đang rũ người ra nằm trên ván thuyền, bây giờ bỗng chồm vờn trở dậy.

Như một con sư tử ngủ mê vừa choàng tỉnh, Đường Luân chồm lên cùng một lúc với lưỡi Hỏa long thần kiếm lóe lên sáng ngời, đâm một đường nhanh không thể tả vào giữa mặt của Công Tôn Ngô.

Công Tôn Ngô gầm lên một tiếng, uốn mình bắn lùi hai bước, nhưng gươm của Đường Luân vẫn ào ào bay tới như nước vỡ bờ.

Có tiếng thét của Đường Luân vang dậy:

- Trúng!

Và màn kiếm tiếp tục tung ra, bao lấy Độc thư sinh.

Thiên La giáo chủ quay lại hỏi Kim Ngọc Kỳ Hương:

- Đảo chủ có biết mấy thế võ này tên gọi là chi?

Kim Ngọc Kỳ Hương điềm đạm trả lời:

- Dường như là Hồi quang phản chiếu.

Thiên La giáo chủ mồm méo xệch nói:

- Kim đảo chủ quả thật danh bất hư truyền!

Dưới con mắt của những tay lão luyện giang hồ, quả thật họ đã nhìn ra ba thế võ đó là Hồi quang phản chiếu.

Trong lúc họ đang đối thoại, Đường Luân vẫn thi triển hết ba thế võ cuối cùng của mình. Gió bay ào ào, hào quang sáng ngời, sắc mặt của Công Tôn Ngô trắng bệch như một tờ giấy, còn Thiên La giáo chủ thì ngơ ngác bàng hoàng, vì ông không ngờ môn võ

thuật của mình sáng chế ra, chuyên để khắc chế với võ lâm Trung nguyên đã hoàn toàn thất bại.

--- o O o ---